

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 131

16 Ἀπριλίου 2004

Οἱ ἀνυποψίαστοι ἀχθοφόροι τῆς λύπης

Τό βαρύ «κατηγορῶ» μου τό ἀπευθύνω στὸν ἑαυτό μου καί στοὺς ἀγαπητοὺς μου συνοδοιπόρους. Στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἀποδέκτες καί λιτανευτές τοῦ ἀναστασίμου ἀγγέλου. Ἡ καθημερινότητα, συχνά, μᾶς θολώνει τό νοῦ. Καί λοξεύει τό δρόμο μας. Σκύβουμε ὅλοι μας, μέ θερμὴ καρδιάς, στό κενό Μνημεῖο. Πιστοποιοῦμε τό κοσμοϊστορικό γεγονός τῆς Ἀνάστασης. Ἀκοῦμε τό ἀγγελικό μήνυμα. Λουζόμαστε στό φῶς. Γεμίζουμε χαρά. Ἀλλά, καθὼς γυρίζουμε στίς γήινες ἐνασχολήσεις μας, μπαίνουμε στή σκιά τῆς μέριμνας, τοῦ κόπου καί τῆς ἀνέλπιδης περιπλάνησης στήν ἔρημο τοῦ βίου.

Από κεῖ καί πέρα, ὁδεύουμε, σκυθρωποί, στό μονοπάτι τῆς ἀτέρμονης ἱστορίας. Στόν κόσμο τῆς προσκαιρότητας, τῆς ἐκμετάλλευσης καί τῆς ἀπονιᾶς. Βιώνουμε τήν ἀπόλαυση τοῦ καταναλωτισμοῦ καί τό δάκρυ τῆς ἔκπτωσης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου μας. Τήν ἔνταση, τήν ἀκαταστασία τῆς ἐποχῆς μας, τή χαοτική δι-ακίνηση τῶν ἀνθρώπινων συμφερόντων. Τά σκοτεινά ὁράματα, παράγωγα τῆς πολιτικῆς ἢ τῆς οἰκονομικῆς σκοπιμότητας, σκιάζουν τόν ὀρίζοντα καί κρύβουν τήν ἔκβαση τοῦ βίου. Οἱ ἀνάδελφες συμπεριφορές, βέλη φαρμακερά, πληγώνουν τίς καρδιές. Ἡ ἀφόρητη μοναξιά παγώνει τή ζωτικότητα. Σέρνουμε, ἀπορημένοι, τά βήματά μας καί κουβαλοῦμε, προβληματισμένοι, τά ἐρωτηματικά, τήν ἀπογοήτευση, τή μελαγχολία τοῦ «νῦν αἰῶνα». Περπατᾶμε, σχεδιάζουμε ἢ ἀδρανοῦμε, δουλεύουμε ἢ ἀναπαύομαστε, γελᾶμε ἢ κλαῖμε, πάντα στό σκοτεινιασμένο κλίμα τῆς προσκαιρότητας.

Καί ὅμως, ἐνῶ βαδίζουμε, ὁ Ἀναστημένος Ἰησοῦς Χριστός, περπατάει μαζί μας. Συμμερίζεται τήν ὁδὸν μας. Καί ἀνοίγει μπροστά μας, διάπλατα, τόν ὀρίζοντα, πού ἐκτείνεται στήν ἀπέ-

ραντη αἰωνιότητα. Ἐμεῖς, βυθισμένοι στούς προβληματισμούς μας, δέν διακρίνουμε τήν παρουσία Του. Καί δέν ἐπεξεργαζόμαστε τό λόγο Του. Μένουμε σκυφτοί, κατάκοποι ἀπό τό μόχθο καί μέ τό δάκρυ τῆς περιπέτειας στήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μας. Ἐκεῖνος μιλάει. Καί ἐμεῖς κωφεύουμε. Ἐκεῖνος ἐξηγεῖ τό μυστήριό τῆς ζωῆς. Καί ἐμεῖς δουλεύουμε τά θλιβερά συναπαντήματά μας.

Εχω τήν αἴσθηση, πώς, μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο, ἀντιγράφουμε, κατά τή δική μας πορεία, τούς δύο ὁδοιπόρους τῆς Ἑμμαούς. *Ὁ Ἰησοῦς, ἐγγίσας, συνεπορεύετο αὐτοῖς* (Λουκ. κδ' 15). Ὅμως, οἱ δύο μαθητές, συνεπαρμένοι ἀπό τό δράμα τοῦ Γολγοθά καί βαθειά θλιμμένοι, δέν σήκωναν τό μάτι, νά ἀντικρύνουν τόν ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο. Καί ὅταν τόν κύτταζαν, δέν τόν ἀναγνώριζαν. Γιατί *«οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μή ἐπιγινῶναι αὐτόν»* (στ. 16). Ὁ λογισμός τους ἀνασκάλευε τίς τραυματικές ἐμπειρίες. Τή Σταύρωση καί τόν Ἑνταφιασμό, πού σταύρωσε, μαζί καί ἐνταφίασε τίς ἐλπίδες τους. *«Ἡμεῖς ἠλπίζομεν, ὅτι αὐτός ἐστίν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τόν Ἰσραήλ»* (στ. 21), ἀπάντησαν, δίχως νά συνειδητοποιοῦν σέ ποιόν ἀποκρίνονται. Ἐλπίσαμε, ὅτι Αὐτός θά εἶναι ὁ Σωτήρας μας. Ἀλλά, τώρα, μέσα στήν ὀρφάνια μας καί στή θλίψη μας, δέν τό ἐλπίζουμε. Ὁ οὐρανός εἶναι, γιά μᾶς, σκοτεινός. Ἡ ἐλπίδα χαμένη.

Τό μήνυμα, πού ἔδωσε ὁ Ἀναστημένος Κύριός μας στούς δύο μαθητές Του καί σέ ὅλους ἐμᾶς, εἶναι ἀφυπνιστικό καί λυτρωτικό. *«ᾧ ἀνόητοι καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ, τοῦ πιστεῦν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται!»* (στ. 25). Ἀνοίξτε τά μάτια σας. Καί ἀπλώστε τήν ἀκοή σας. Δεχθεῖτε τήν ἀγγελικὴ ἀγγελία. Χαρεῖτε τά γεγονότα. Ἡ ἐλπίδα δέν εἶναι χαμένη. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ σαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι πιά νεκρός, μέσα στό κρύο μνῆμα. Εἶναι ἀναστημένος. Κυρίαρχος στή ζωὴ καί στό θάνατο. Πάντα στό πλευρό σας. Πάντα μαζί σας. Συνοδοιπόρος. Χορηγός τῆς εὐφρόσυνης βεβαιότητας γιά τήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου προσώπου καί γιά τήν ἔκβαση τῆς ζωῆς. Καί ὁδηγητής στό δρόμο πρὸς τήν αἰωνιότητα. Πετάξτε ἀπό πάνω σας τό φορτίο τῆς λύπης. Ψάλετε τό «Χριστός Ἀνέστη». Καί μεταφέρετε τό χαρμόσυνο μήνυμα στά πέρατα τῆς οἰκουμένης.

3. Θαμώνας τῶν παραθύρων;

Ἀγαπητέ Χριστόδουλε,

Δέν στήνω μπροστά σου, προκλητικά καί ἀπαιτητικά, μόνο τή δική μου ἀπορία καί τό προσωπικό μου ἄλγος. Μεταφέρω, διακριτικά, ἀλλά καί χρεωστικά, τήν κοινή, ἐναγώνια ἀπορία, κλήρου καί λαοῦ. Σύνολου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ἀναπαράγω καί ἀναμεταδίδω τό καυτό ἐρώτημα, πού κυκλοφορεῖ στούς χώρους τῆς ἰδιωτικῆς ἀλληλοενημέρωσης, φορτισμένο μέ τήν ἐκπληξη καί τήν ἀπογοήτευση. Καί, πού ἐξελίσσεται σέ ὁμόγνωμη διαφωνία μέ τήν προγραμματισμένη δημόσια προβολή σου καί τήν ἐκκοσμηκευμένη τηλεοπτική σου παράσταση.

Εἶναι γεγονός, ὅτι δέν εἰσάγω πρωτοτυπία. Χιλιοδιατυπωμένο τό ἐρώτημα. Ἀλλά ἀναπάντητο. Ὁξύτατη, ἕως πικάντικη ἢ κριτική. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εἶναι μανιακός θαυμαστής καί θαμώνας τῶν τηλεοπτικῶν παραθύρων. Εἶναι ἄνθρωπος, πού ἀρέσκεται νά σκηνοθετεῖ ἐντυπωσιακές ἐμφανίσεις. Καί κολακεύεται, ὅταν οἱ φωτεινές δέσμες τῆς κάμερας ἐπικεν-

τρώνονται στό πρόσωπό του. Πιστεύει, πώς ἡ κάμερα καταξιώνει καί ἐπιβάλλει τόν πνευματικό ἡγέτη. Πώς μπορεῖ νά μαγνητίσει τά πλήθη «εἰς τήν ὑπακοήν τοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορινθ. ι' 5).

1. Τό ὄραμα τῆς προβολῆς

Ἀναμφίβολα, στόν πολιτικό καί στόν κοινωνικό χώρο ἡ τηλεοπτική κάμερα παίζει τό ρόλο τοῦ μάγου. Φωτίζει ἐκθαμβωτικά τίς μετριότητες καί τίς μεταμορφώνει σέ εἰδωλα. Καί διαχειρίζεται τό δείκτη τῆς δημοτικότητας τῶν θηρευτῶν τῆς ποικίλης πρόκρισης. Οἱ τηλεοπτικοί προβολεῖς ἐντυπωσιάζουν τήν κοινή γνώμη. Καί μεταποιοῦν τά πλήθη σέ λόχους θαυμαστῶν. Τά συνωθοῦν γύρω ἀπό τό εἰδωλικό βάθρο. Καί τά καθυποτάσσουν στό πολιτικό ἢ στό οἰκονομικό σύστημα. Στό γήπεδο τῆς σκληρῆς ἀντιπαράθεσης καί ἀναμέτρησης ὅλων τῶν δρομέων τῆς ἐξουσίας, εἶναι καθιερωμένα, ἀλλ' ὄχι καί καταξιωμένα, ἡ φιλό-

δοξη, προσωποκεντρική πρακτική της πυκνής εμφάνισης στο φωτισμένο τηλεοπτικό προσκήνιο. Τήν έχουν ένστερνιστεῖ οἱ παῖκτες τοῦ πολιτικοῦ ντέρμπυ καί οἱ διεκδικητές τοῦ ἀριστείου τῆς ἐμπορευματοποιημένης σύγχρονης κουλτούρας. Καί τή δουλεύουν, πειθαρχώντας σέ αὐστηρά προσχεδιασμένους κανόνες, μέ τήν ἐλπίδα, ὅτι θά κατορθώσουν νά προωθήσουν τήν προσωπικότητά τους στό πάλκο τοῦ θαυμασμοῦ, νά ἐμπλουτίσουν τό κασέ τῆς κομματικῆς ἢ καλλιτεχνικῆς πελατείας τους καί νά ἀναδειχθοῦν παράγοντες πρώτης διαλογῆς.

Ἔτσι προωθοῦνται, στόν αἰῶνα τῆς ἠλεκτρονικῆς διαφήμισης καί τῆς «ἡλεγμένης» πληροφορικῆς, οἱ μπροστάριδες τῶν πολιτικῶν σχηματισμῶν, ἀνεξάρτητα ἂν ἀντιπροσωπεύουν τήν ἀδιαμφισβήτητη ἀξία ἢ τή χτυπητή μετριότητα ἢ τήν ἔσχατη ἀπαξία. Ἔτσι ἀνατέλλουν καί ἐπιβάλλονται στό προσκήνιο οἱ ἀστέρες τῆς ἡθοποιΐας, ἄσχετο ἂν, μέ τήν τέχνη τους ἢ μέ τήν προσωπική πρακτική τους, βρωμίζουν τήν ἱστορία καί ἀλλοτριώνουν τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ἔτσι καταξιώνονται, εἰκονικά καί ὄχι πραγματικά, οἱ διαχειριστές τῶν οικονομικῶν κολοσσῶν, πού χρηματοδοτοῦν ἄνετα καί ἄφθονα τήν τηλεοπτική ἀπάτη καί ἐξασφαλίζουν, ἀδιατάρακτο, τόν περίπατο στή φωτισμένη ἐπικαιρότητα. Ἔτσι πλάθονται τά σύγχρονα εἰδῶλα καί στήνεται τό «δῆθεν» πάνθεο τῶν πρωτοπόρων τῆς πολιτιστικῆς ἀνάπτυξης.

Βέβαια, τά ἀποτελέσματα τῆς τηλεοπτικῆς προβολῆς δέν εἶναι θετικά, γιά ὅλους τους δρομεῖς τοῦ διαφημιστικοῦ σόου. Κάποτε τό κοινό, ἡ μάζα

τῶν τηλεθεατῶν, ἀγανακτισμένη ἢ ἀηδιασμένη, βραβεύει τοὺς «θαμῶνες τῶν παραθύρων» μέ τό ἔπαθλο τῆς περιφρόνησης. Ἡ ἐξεζητημένη παράσταση κάτω ἀπό τοὺς προβολεῖς τῆς δημοσιότητας, ὅταν, μάλιστα, εἶναι ἀφορητὰ πυκνή καί ἀτελέσφορα αὐτοθαυμαστική, ἀντί νά ἐλκύσει τό ἐνδιαφέρον καί νά ἐγγράψει ὄπαδούς, ἐνεργεῖ ὡς φυγόκεντρη δύναμη καί ἀποξενώνει τό πλῆθος.

* * *

Ἡ Ἐκκλησία, σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐστία τῆς ἀλήθειας, τῆς ἐντιμότητος, τῆς σεμνότητος καί τοῦ αὐτοσεβασμοῦ, δέν συμβιβάζεται μέ τήν ἔπαρση, τή δοξομανία καί τήν ὑπόκριση. Δέν ἀποδέχεται τήν προβολή ψεύτικου, μακιγιαρισμένου προφίλ, στά θυρόφυλλα τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου. Καί δέν ἀνέχεται τό θόρυβο τῆς αὐτοδιαφήμισης, οὔτε ἀπό τά ἡγετικά Της στελέχη, οὔτε ἀπό τά μέλη τοῦ ἱεροῦ Της Σώματος.

Γιά τό λόγο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία δέν διαθέτει, οὔτε τῆς ἐπιτρέπεται νά ἐγκαινιάσει γήπεδα κοσμικῆς ἀναμέτρησης καί μηχανισμούς δημαγωγικῆς ὑπερύψωσης. Ὁ πλοῦτος καί ἡ ἐγκυρότητα τῶν χαρισμάτων τῶν λειτουργῶν Της δέν ἀνακαλύπτεται μέ τήν εὐρυγώνια στόχευση τῶν τηλεοπτικῶν προβολέων. Καί ἡ ἀξιοσύνη τους δέν κατακυρώνεται μέ τή δημοσιογραφική ἀναμάσηση ἢ τήν «εἰκονική» ἀναπαραγωγή φτωχῶν καί ἀσήμαντων καθημερινῶν δημαγωγικῶν παρεμβάσεων στήν ἐπικαιρότητα.

Ἡ διακονία τῆς Ἐκκλησίας, στό σύνολό της, εἶναι «μυσταγωγία». Χειραγωγία τοῦ λαοῦ στήν καθαρότητα καί στή φωτεινότητα τῆς Βασιλείας του

Θεοῦ. Καί ἐπίκληση τῆς Χάριτος τοῦ Οὐρανοῦ στήν καθημερινή βιοπάλη μας. Βίωση προσωπική καί κοινή τοῦ μυστηρίου τῆς ἁπείρης θεϊκῆς ἀγάπης. Φόρτιση τῶν ψυχῶν, πού προσφέρονται νά ἐγγίσουν λατρευτικά τό Θεό καί νά καταθέσουν στή βάση τοῦ Σταυροῦ τή συντριβή τῆς μετάνοιάς τους, μέ τά δωρήματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Κόσμημα τῶν τελετουργῶν καί ὁλόκληρης τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότη-
τας δέν εἶναι ἡ φαντασμαγορία τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφάνισης καί ἡ ἐπιβλητι-
κότητα τῶν ἐξεζητημένων ρητορικῶν σχημάτων, ἀλλά τό «ζέον» πνεῦμα. «Ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καί ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστίν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής» (Α' Πέτρ. γ' 4).

Κατά τή διςχιλιόχρονη ροή τῆς ἐκ-
κλησιαστικῆς μας ἱστορίας δέν εἶναι
λίγα τά κείμενα, πού ἔχουν γραφεῖ, μέ
ἀποκλειστική στόχευση τό στιγματι-
σμό καί τήν ἀπόρριψη τῆς Φαρισαϊκῆς
ἐπίδειξης καί τήν καλλιέργεια τοῦ
«πραέος καί ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐ-
στίν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής».
Καί δέν εἶναι σπάνια τά παραδείγμα-
τα τῶν Πατέρων μας, πού περπάτη-
σαν μέ διακριτικότητα, διακόνησαν
ταπεινά καί ἀθόρυβα καί κοινώνησαν
στό μυστήριο τῆς θείας Ἀγάπης, μετα-
φέροντας καί ἐγκαθιστώντας στούς
θρόνους τῶν ἀνθρώπων καρδιῶν ὄχι
τό δικό τους, ἀλλοιωμένο πρόσωπο,
ἀλλά τό αἱματόβρεχτο Πρόσωπο τοῦ
σταυρωμένου καί ἀναστημένου Υἱοῦ
τοῦ Θεοῦ.

Καί τό ἱστορικά διαπιστωμένο καί
κατακυρωμένο ἀποτέλεσμα εἶναι,
πῶς ἡ «ἡθελημένη» περιφρόνηση τοῦ
θορύβου, ἡ ἡ συνειδητή καί ταπεινή

ἀπόκρυψη, δέν ἔσβησαν τίς χαρισμα-
τικές φυσιογνωμίες τῶν Πατέρων μας
ἀπό τά κατὰστιχα τῆς ἱστορίας.
Ἀντίθετα, τοὺς ἔλουσαν μέ δέσμες δό-
ξας, Καί τοὺς ἐπέβαλαν ὡς Πατέρες
ὄλων τῶν κατοπινῶν γενεῶν. Αὐθεντι-
κοὺς κρίκους τῆς ἀποστολικῆς μας
Παράδοσης. Καί γνήσιους διακόνους
Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κανένας ἀπό τοὺς ἀγίους Ἀποστό-
λους μας δέν κυνήγησε τή μάταιη ἀν-
θρώπινη δόξα. Καί κανένας ἀπό τοὺς
Πατέρες μας δέν σκηνοθέτησε τήν
προσωπική του προβολή, ὡς στοιχεῖο
ὑποβοηθητικό τοῦ ἔργου του. Ὅπου
καί ὅταν ἀναρριχήθηκαν στίς ἐκκλησι-
αστικές βαθμίδες ὁραματιστές τῆς ἀν-
θρώπινης δόξας καί ἐπιχείρησαν νά
ἐπιβληθοῦν στίς λαϊκές μάζες μέ φολ-
κlorικά τεχνάσματα, ὁ λαός, ὁ αὐθεν-
τικός κριτής τῶν ἐκκλησιαστικῶν δρω-
μένων, τοὺς μέτρησε, τοὺς βρῆκε λί-
γους καί τοὺς ἀπέρριψε. Ἀναπαύτηκε
στοὺς ταπεινοὺς δασκάλους τῆς εὐσέ-
βειας. Καί παράτησε τοὺς ὄνειροπό-
λους νά κορδακίζονται στίς ἀγορές τοῦ
ἀρχαίου κόσμου καί στά ἀνοιχτά, τη-
λεοπτικά παράθυρα τῆς ἡλεκτρονικῆς
ἐποχῆς μας.

2. Τηλεοπτικός ἄντρας:

Ἀγαπητέ μου Χριστόδουλε, τό ποι-
μνίό σου διαπίστωσε καί κατέγραψε
λάθος. Καθολική διαπίστωση εἶναι,
πῶς πραγματοποιήσες τό ἀρχιεπισκο-
πικό σου ντεμποῦτο μέ μιά δυναμική,
ἐντυπωσιακή καί ἀπόλυτα κοσμική
ἐξόρμηση στά ἀνοιχτά παράθυρα τῶν
τηλεοπτικῶν καναλιῶν. Ἔτσι, ὅπως θά
ἔκανε ἓνας πρωτόβγαλτος καί φιλό-
δοξος πολιτικός. Ἡ, ὅπως θά ἔκανε

μιά, χαμηλής ικανότητας, τραγουδίστρια, πού έκστρατεύει νά αναβαθμίσει τήν άξία της, έπιδεικνύοντας τά πανάκριβα άξεσουάρ της καί σφίγγοντας στά χέρια, σάν ιδιόκτητα, τά μικρόφωνα καί τίς κάμερες. Γιά μεγάλο χρονικό διάστημα έτρεχες, άγχωμένος, άπό τό ένα κανάλι στό άλλο. Καί μετέφερες τό χαμόγέλο σου, άπό τό ένα παράθυρο στό διπλανό. Οί τηλεθεατές, όποια ώρα καί άν άνοιγαν τήν τηλεόρασή τους, έβλεπαν μπροστά τους Χριστόδουλο. Καί άν, χορτασμένοι ή μπουχτισμένοι άπό τό ήγεμονικό ύφος καί τούς όνειρικούς σχεδιασμούς, έκαναν ζάπινγκ, συναντοϋσαν ξανά Χριστόδουλο. «Έν παντί καιρῷ καί πάση ώρα».

Οί καναλάρχες δέν εΐχαν λόγο νά σέ άπωθήσουν άπό τό σκαμνί της προβολής. Ήσουν ό καινοφανής άστέρας, πού μπορούσε νά κεντρίσει τό ένδιαφέρον ή τήν περιέργεια καί νά άνεβάσει, έστω πρós καιρό, τήν τηλεθέαση. Καί σύ έδειχνες, πώς διψοϋσες νά έκμεταλλευτείς τήν εύκαιρία. Άπολάβανες τήν πλήμμουρα τοϋ τηλεοπτικοϋ φωτός. Ρητόρευες, ως αύθεντικός καθοδηγητής της πλατειάς λαϊκής μάζας. Καί αύτοδιαφημιζόσουν (διαφήμιση ήταν ή παρουσία σου καί όχι ποιμαντική προσέγγιση) ως άλάθητος Έπίσκοπος καί άνεπανάληπτος ποιμένας.

* * *

Τήν ήγεμονική αύτοσυνειδησία σου τήν καλλιέργησε καί τήν τόνωσε τό λαϊκό χειροκρότημα. Σέ ένα πρώτο πλάνο, αύθόρμητο καί, σέ ένα δεύτερο πλάνο, ύποκινημένο άπό τούς δικούς σου άβανταδόρους, έδινε στίς έμφανίσεις σου τή μορφή καί τήν ποιό-

τητα τοϋ πολιτικοϋ ή τοϋ πολεμικοϋ θριάμβου. Οί χειροκροτητές, άδολοι ή άνύποπτοι, σέ άνέβαζαν στά ύψη. Όπως άνεβάζουν στά ύψη τόν κάθε μάγο της πολιτικής όπερέτας. Καί σύ έρμήνευες τή στιγμιαία άνταπόκρισή τους στή λεκτική σου πρόκληση ως θαυμασμό καί άφοσίωση. Τόν κροταλισμό της παλάμης τους τόν ένέγραφες στό τεφτέρι της ιστορίας σου ως κραδασμό της καρδιάς τους.

Πειρασμός ή «δόξα», άναπόφευκτος ό έπηρεασμός, εύκολη ή πλάνη, κείνη τήν ώρα. Όταν τά παράθυρα ήταν όρθάνοιχτα καί όλόφωτα, όταν οί δημοσιογράφοι ξεδίπλωναν λαμπρό κουρίκουλουμ τοϋ νέου προκαθήμενου της Έκκλησίας καί τοϋ έπλεκαν στεφάνια έγκωμίων, όταν ό λαός τόν χειροκροτοϋσε άσταμάτητα καί μέσα στή λατρευτική Εύχαριστιακή Σύναξη καί στά άνοιχτά γήπεδα της προβολής του, ή «φυσίωση» (Α΄ Κορινθ. δ΄ 6) ήταν φυσικό καί προσδοκώμενο νά χτυπήσει τή θύρα της ψυχής του καί νά κατακυριεύσει τό λογισμό του.

Σύ πίστεψες, πώς ή λάμψη τοϋ προσώπου σου μάγεψε τά πλήθη. Ή άλήθεια εΐναι, πώς ή σκοτεινότητα τοϋ προσώπου τοϋ προκατόχου σου ήλέκτρισε τίς καρδιές, κατά τήν ύποδοχή σου. Τίς έκανε νά χαροϋν τήν άλλαγή της φρουράς. Καί νά προσδοκοϋν τήν άπομάκρυνση της βαρειάς νέφωσης.

Γνωρίζω, μέ προσέγγιση αύξημένης πιθανότητας, ότι ό ένθουσιασμός τοϋ λαοϋ άνάβλυζε άπό τόν άσίγαστο πόθο νά δει τήν Έκκλησία έπανατοποθετημένη στό καθαρό καί τίμιο βάθρο Της. Αύτή τήν «άποσταμένη έλπίδα» τήν έβγαζε άπό μέσα του καί τήν κατάθετε ως όραμα καί ως άπαίτηση δραστη-

ριοποίησης του νέου Ἀρχιεπισκόπου καί ὡς εἰσφορά ἐνθαρρυντικῆς προτροπῆς στά παρθενικά του ἀνοίγματα. Ἦταν σάν νά τόν προέτρεπε, νά μὴ φοβηθεῖ τό μόχθο καί νά μὴν καμφθεῖ ἀπὸ τίς ἀπειλές τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Σύ, μετέφρασες τόν ἐνθουσιασμό καί τὰ χειροκροτήματα, ὡς ἀφοσίωση καί λατρεία στό δικό σου, ἀνθρώπινο πρόσωπο. Στό τηλεοπτικό σου προφίλ καί στή σκηνοθετημένη «ὑπεραξία» σου(!).

Αὐτό ἦταν τό πρῶτο μεγάλο σου λάθος, πού λόξεψε τό βηματισμό σου καί ἔρριξε κάθετα τὴν ἀξία τῶν μετοχῶν τῆς δημοτικότητάς σου. Οἱ ἄνθρωποι ἄκουσαν παχειά λόγια καί δέν εἶδαν ἔργα. Παρακολούθησαν Συβαριτικές δεξιώσεις καί δέν διέκριναν ἀξιοκρατικές ἀλλαγές. Μέτρησαν κοσμικὴ χλιδή καί δέν ἄγγιξαν τὴν ἀγιασμένη ἀποδέσμευση ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ πλούτου.

Τό ἀποτέλεσμα, γνωστό σέ ὅλους. Σταδιακά, ἔκοψαν τό χειροκρότημα. Σταμάτησε ὁ συντονισμός μέ τὰ ἐποχικά, ἀρχιεπισκοπικά σου ὁράματα. Συμμαζεύτηκαν οἱ ἔπαινο. Καί ἔπεσαν, στό τραπέζι τῶν συζητήσεων, ἡ κριτικὴ καί ὁ ψόγος.

Μετά ἀπὸ καιρό καί μέσα στόν καταιγισμό τῆς δημοσιογραφικῆς κατακραυγῆς, ἀναγκάστηκες νά μειώσεις τίς ἐμφανίσεις σου στά τηλεοπτικά παράθυρα καί νά περικόψεις τίς ἐξομολογητικές συνεντεύξεις σου. Δέν ξέρω ἂν μέ δική σου πρωτοβουλία ἢ μετά ἀπὸ πίεση τῶν πολλῶν, «ἐξειδικευμένων»(!!!), ἢ «πονηρευομένων» ἐπικοινωνιολόγων σου. Ἴσως, αὐτοί, νά σοῦ ἐμήνυσαν, πῶς οἱ πυκνές παρουσίες

σου προκαλοῦν τόν κόρο καί τὴν ἀποστροφή. Ἴσως καί σύ ὁ ἴδιος νά διαπίστωσης, πῶς ἡ συνεχὴς προβολὴ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ γοήτρου, ἀντὶ γιὰ τὴ σταθεροποίησή του στό βάθρο τῆς ἀξίας, τό παραδίδει, βορά στά ἀδηφάγα στόματα τῶν γελωτοποιῶν. Τό κακό, ὥστόσο, εἶχε γίνει. Καί, ἴσαμε σήμερα, δέν ἀποκαταστάθηκε ἡ ζημιὰ. Δέν ἔπαψαν οἱ δημοσιογραφικοὶ κάλαμοι νά ζωγραφοῦν τόν ἔρωτα Χριστόδουλου στό μικρόφωνο καί στὴν κάμερα. Δέν ἔκλεισαν τὰ στόματά τους οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου. Καί δέν γύρισε ἡ σελίδα τοῦ λαϊκοῦ κουτσομπολιοῦ. Παντοῦ καί πάντοτε ὁ Χριστόδουλος μένει μέ τὴ σφραγίδα τοῦ θαμῶνα τῶν «παραθύρων».

3. Τό στήσιμο τοῦ μηχανισμοῦ

Δέν θά φώτιζα, μέ πληρότητα καί μέ ἀκρίβεια, τὴν ἐκτροπὴ στὴν παράκαμψη τῆς δημοσιογραφικῆς ἐκκοσμίκευσης, πού ἀλλοτριώνει, τούτῃ τὴ στιγμή, τόν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο καί τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ αὐλὴ καί δέν θά ἔδινα στόν ἀνήσυχο λαό τόν ὀγκῶδη φάκελλο τῶν δεδομένων, γιὰ νά τόν μελετήσῃ καί νά σχηματίσῃ αὐτόνομη ἄποψη, ἂν δέν ἐπεσήμαινα καί τίς ἀλλαγές, πού μεθοδεύτηκαν στὴ διάρθρωση τῶν ὑπηρεσιῶν ἐνημέρωσης καί «διαφήμισης» τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, στὴ στελέχωσή τους καί στά κονδύλια, πού ἐπιμετρήθηκαν γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη καί, «καθ' ὑπόθεσιν», τελεσφόρο λειτουργία τους.

Γιὰ πρώτη φορά στό χῶρο τῆς ἐκ-

κλησιαστικής διοίκησης οργανώθηκαν τόσο πολλές, τόσο πολυμελείς και τόσο δαπανηρές υπηρεσίες δημόσιων σχέσεων.

Ίσαμε την ολοκλήρωση της προσφοράς του σεμνού και άκαταπόνητου Ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου, τὰ κλιμάκια δημόσιων σχέσεων ἦταν ἄγνωστα στὴν ἱεράρχηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν υπηρεσιῶν. Ἡ ματαιοδοξία δὲν εἶχε πρόσβαση καὶ καθέδρα τιμῆς στὸ κεντρικὸ διοικητήριό τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ἱερά χρήματα δὲν σκορπίζονταν γιὰ διαφήμιση τῶν προσώπων. Καὶ τὰ παράθυρα τῶν τηλεοράσεων δὲν φιλοξενούσαν τὴν ἐπισκοπικὴ ἔπαρση.

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐξουσίας τοῦ Σεραφεῖμ, κάποιοι, ἐξ ἐπαγγέλματος κόλακες, τρύπωσαν στὸ γραφειοκρατικὸ μηχανισμό καὶ ἄρχισαν νὰ ροκανίζουν τὸ ἱερό χρήμα, πουλώνοντας, «κατὰ παραγγελία» καὶ «κατὰ πονηρὴ» παραπλάνηση, φοῦσκες ἐπαίνων πρὸς τὴν ἀνώτατη ἡγεσία. Ὁ Σεραφεῖμ τοὺς καλοδέχτηκε. Καὶ τοὺς ἐνέταξε στὴν αὐλὴ του. Πιεζόταν καὶ καιγόταν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ καλύψει τίς πομπές του. Τίς αὐθαιρεσίες του καὶ τίς κατάφωρες παραβάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού ἀποτόλμησε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θητείας του στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο. Δὲν ἦταν, ὡστόσο, ἄνθρωπος τῆς κοσμικῆς βιτρίνας. Καὶ δὲν τὸν βασάνιζε, ὑπαρξιακά, ἡ προβολὴ τοῦ προφίλ του στὰ κιόσκια καὶ στὰ σαλόνια. Ἄνθρωπος ἀγροῖκος καὶ συνωμότης, δούλευε μόνον τὰ προγράμματα τῆς μηχανορραφίας. Καὶ ἐπιστράτευε δημοσιογραφικοὺς καλάμους, πού γνώριζαν τὴν τέχνη καὶ ἦταν σὲ θέση νὰ τὸν καλύψουν.

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ Χριστόδουλου

στον ὀρίζοντα, οἱ ὑπηρεσίες προβολῆς καὶ διαφήμισης πέρασαν στὸ πρῶτο πλάνο τοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἀναδιοργανώθηκαν καὶ ἐπεκτάθηκαν. Εἶναι οἱ μόνες ὑπηρεσίες, πού ἀπορρόφησαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ στελεχώθηκαν μὲ στρατιά ἐπικοινωνιολόγων καὶ δημοσιογράφων. Ἐπιτροπές καὶ ὑποεπιτροπές, σύμβουλοι ἐπικοινωνιολόγοι καὶ ὑπηρεσίες ἐνημέρωσης ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν καὶ νὰ παρουσιάζουν προγράμματα μαϊμουδες, γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσουν τὸ λαό καὶ νὰ πείσουν, πῶς, μὲ ἡγέτη τὸν Χριστόδουλο, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μπῆκε στὴ φάση τῆς ἀναδιοργάνωσης καὶ τῆς ἐπιτυχοῦς μεθόδευσης τῆς ποιμαντικῆς Τῆς διακονίας. Καὶ ὅλα τὰ ὄργανα, συγχρονισμένα καὶ ἑναρμονισμένα, μὲ «ἄνωθεν διαταγὴ» ἐπαναλαμβάνουν τὸ κεντρικὸ μοτίβο τῆς «ἐνημερωτικῆς»(!!!) τους προπαγάνδας, πού δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ὁ «φωτισμένος» ἡγέτης Χριστόδουλος.

α) Στὴν Ἱερά Σύνοδο λειτουργεῖ εἰδική «*Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Τύπου, τῶν Δημοσίων Σχέσεων καὶ τῆς Διαφώτισης*». Τὴν ἀπαρτίζουν Μητροπολίτες, καθηγητὲς Πανεπιστημίου, καταξιωμένοι Δημοσιογράφοι καὶ ἄλλοι παράγοντες τοῦ κοινωνικοῦ πλέγματος. Ἀντικείμενο μελέτης τους ἡ δημόσια προβολὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί, σύμφωνα μὲ τὴν ἐκσυγχρονισμένη Ἐκκλησιολογία τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου, μὲ τὸν ὅρο «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», ἐννοοῦμε «Χριστόδουλο».

β) Παράλληλα πρὸς τὴ «*Μόνιμη Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Τύπου, τῶν Δημοσίων Σχέσεων καὶ τῆς Διαφώτισης*» ὑπάρχει ἄλλη ἐπιτροπὴ, μὲ εὐρύ-

τερες αρμοδιότητες και εξουσίες. Όνομάζεται «*Επικοινωνιακή και μορφωτική υπηρεσία της Εκκλησίας της Ελλάδος*». Προεδρεύεται από τον ίδιο τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Και η σύνθεσή της είναι πολυμελέστερη. Υπό την ευθύνη της και τον έλεγχο της έχουν ένταχτεί ο «Ραδιοφωνικός σταθμός της Εκκλησίας», το τηλεοπτικό κανάλι, που βρίσκεται στα σκαριά, ή αρμάθα των εκκλησιαστικών περιοδικών, οι εκδόσεις και η όλη ευθύνη της προβολής του εκκλησιαστικού έργου.

γ) Στο ίδιο κτίριο και στον όροφο, που λειτουργεί η «Εκκλησιαστική Κεντρική Υπηρεσία Οικονομικών». Στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων αυτής της Επιτροπής, λειτουργεί και «*Γραφείον Δημοσίων Σχέσεων*». Δηλαδή, άλλη μονάδα προβολής των προσώπων και του έργου, που υποτίθεται, πώς επιτελείται μέσα στο Συνοδικό κτίριο. Και, φυσικά, η λειτουργία του Γραφείου αυτού απορροφάει κονδύλια, όχι μικρά, που συναπαρτίζονται από το μόχθο και το υστέρημα του πληρώματος της Εκκλησίας.

δ) Το αρχιεπισκοπικό πάθος για προβολή και για διαφήμιση δεν βρίσκει ικανοποιητικούς, σε αριθμό και σε ενεργητικότητα, όλους αυτούς τους οργανωμένους Συνοδικούς μηχανισμούς δημόσιων σχέσεων. Έλέγχει και αρμέγει, για προσωπικό όφελος, τις αγελάδες των κεντρικών Συνοδικών οργάνων, αλλά φρόντισε να λειτουργεί και άλλη, έντελως ξεχωριστή, μονάδα, στην κοντική του αρχιεπισκοπική αύλη.

Εκεί υπάρχει άλλο «*Γραφείον Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων*», που φροντίζει να τροφοδοτεί με ειδήσεις και με

σχόλια και με σπότης τη δημοσιογραφική και την τηλεοπτική επικαιρότητα και να έρεθίζει, σε καθημερινή βάση, τό μάτι και τό αυτί των Ελλήνων πολιτών. Βέβαια, το υλικό, που έκπορεύεται από το «*Γραφείον Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων*» της Αρχιεπισκοπής δεν διακρίνεται για σοβαρότητα και για σεβασμό στην αλήθεια. Είναι σκόπιμο και άτεχνο δημοσιογραφικό μακιγιάζ. Κλιμακώνεται από την κολακευτική θωπεία των αρχιεπισκοπικών αδυναμικών, ίσαμε την αυτόδηλη στρέβλωση των περιστατικών και των εκκλησιολογικών δεδομένων, για να επικαλυφθούν οι πράξεις κουφότητας.

* * *

Λυπᾶμαι, που αναγκάζομαι να κάνω αυτές τις αναλύσεις και τις επισημάνσεις, αγαπητέ μου Χριστόδουλε. Άλλά, δυστυχώς, αυτή είναι η πραγματικότητα, που πνίγει τό απαλό θρόϊσμα του Παναγίου Πνεύματος και αποδεικνύει την αρχιεπισκοπική σου καθέδρα πάλλο κοσμικού μόντελινγκ.

Και θά μου επιτρέψεις να σου απευθύνω και ένα άλλο ερώτημα, που πιστεύω, πώς ενδιαφέρει άμεσα τό λαό. Ποιό είναι τό μέγεθος της οικονομικής επιβάρυνσης, για τη λειτουργία όλων αυτών των διαφημιστικών μηχανών; Σέ τί ύψος ανέρχονται οι μισθοί των εργατών του αρχιεπισκοπικού λήφτινγκ; Και ποιά είναι τά μυστικά κονδύλια, που φεύγουν από την πίσω πόρτα της εκκλησιαστικής διοίκησης και διολισθαίνουν προς τό οργανωμένο ή τό άτυπο χρηματιστήριο της δημοτικότητας;

Όταν, κατά την επίσκεψή σου στό Βελιγράδι, στην πρωτεύουσα της αϊμό-

φυρτης γειτονικής Χώρας καί στήν Ξ-δρα τοῦ σεμνοῦ καί «φτωχοῦ» Πατρι-
άρχη Παύλου, κουβάλησες 40 δημο-
σιογράφους, γιά νά σέ φωτογραφή-
σουν καί γιά νά σέ διαφημίσουν, πόσο
κόστισε αὐτή ἡ ἡγεμονική φιλοφρό-
νηση πρός τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἀν-
ταποκριτές καί, γενικά, πρός τή δημο-
σιογραφική οἰκογένεια; Σέ τί ὕψος ἀνέ-
βηκαν τά εἰσιτήριά τους, τά ξεσοδα τῶν
ξενοδοχείων, τά φιλοδωρήματα καί
ὅ,τι ἄλλο προσφέρθηκε, γιά νά θερμά-
νει τή σχέση καί τήν ἐξάρτηση;

Ὅταν, γιά μιὰ ἀπλή ἐπίσκεψη στό
μικρό νησί τῆς Σάμου, κατά τήν κρίσιμη
περίοδο τῆς διαμάχης σου μέ τόν πα-
τριαρχικό θρόνο, θεώρησες ἀπαραίτη-
το νά συνοδευτεῖς ἀπό 80 περίπου
κομπάρσους, πού φώναζαν καί ἡλέ-
κτριζαν τό λαό μέ τό σύνθημα «ἐσένα
θέλουμε καί ὄχι τόν Πατριάρχη»; πόσο
πληρώθηκε αὐτή ἡ σκηνοθεσία; Ἀπό
ποιό ταμεῖο βγήκαν τά ξεσοδα καί ποιό
ἦταν τό ὕψος τῆς δαπάνης;

Ὁ λαός, τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας
μας, ἀλλά καί ὅλοι ἐκεῖνοι, πού παρα-
κολουθοῦν μέ ἀγρυπνο μάτι, γιά νά
βροῦν ἀφορμή νά σπιλώσουν τήν Ἐ-
κκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχουν δικαίω-
μα νά μάθουν τήν ἀλήθεια. Καί σύ, εἴ-
σαι ὑποχρεωμένος νά βγεῖς (αὐτή τή
φορά δικαιοματικά) στό παράθυρο
τῆς τηλεόρασης καί νά δώσεις λεπτο-
μερέστατο ἀπολογισμό. Τό ἱερό χρῆμα
τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὀβολός τοῦ πιστοῦ
μέλους Της καί ἡ πλουσιοπάροχη εἰσ-
φορά τῶν οἰκονομικά εὐρωστων δω-

ρητῶν Της, δέν ἀποτελεῖ ἰδιόκτητο
ὀρυχεῖο πλούτου τῶν Ἐπισκόπων,
πούμποροῦν νά τό ἐξαντλοῦν γιά τήν
προσωπική τους προβολή καί εὐη-
μερία. Εἶναι βαλλάντιο ὀλόκληρου τοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, πού ὁ Ἐπί-
σκοπος τό διαχειρίζεται μέ ἀπόλυτη
διαφάνεια καί μέ τήν εὐσυνειδησία τοῦ
ἀγαθοῦ δούλου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τόλμησε, λοιπόν, αὐτή τήν ξεσοδο,
ἀγαπητέ μου Χριστόδουλε. Καί παρου-
σίασε στίς ἀναστατωμένες συνειδή-
σεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας
ὀλόκληρο τόν πίνακα τῶν δαπανῶν,
πού καλύπτουν τοὺς κλάδους Δημό-
σιων Σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
δος. Καί θά μοῦ ἐπιτρέψεις νά τό ἐπα-
ναλάβω καί νά τό ὑπογραμμίσω: Ὀλό-
κληρο τόν πίνακα. Ὅχι κολοβωμένο.
Καί περίμενε... νά μαζέψεις τίς ἀντι-
δράσεις.

* * *

Νά σοῦ προτείνω, φίλε Χριστόδου-
λε, νά ἀποσυρθεῖς ἀπό τά ἀνοιχτά
τηλεοπτικά παράθυρα καί νά σκύψεις
σέ προσευχή καί σέ δουλειά; Μοῦ
μοιάζει πανάκεια. Νά ἀναγνωρίσω καί
νά τιμήσω τήν ἀδιάλειπτη παρουσία
σου στή δημοσιότητα, χτυπάει μέσα
μου σάν προδοσία τοῦ ἐπισκοπικοῦ
χαρίσματος.

Κρατάω τά ἐρωτηματικά μου, μαζί
μέ ὅλο τό Χριστεπώνυμο πλήρωμα. Καί
περιμένω τήν ἔκβαση.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Ὡς περ γάρ δικαίοις ἔθος μετά τά δικαιώματα μετριάζειν,
οὕτω τοῖς πονηροῖς μετά τά ἁμαρτήματα ἐπαίρεσθαι».
(ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ «ΝΤΙΜΠΕΪΤ»...

Σὲ ρεπορτάζ τῆς ἐφημερίδας «Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς 19 Φεβρουαρίου διαβάσαμε καὶ τοῦτο τὸ πρωτόγνωρο. Τίτλος: «Ναὶ σὲ ντιμπέϊτ τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἀκολουθεῖ τὸ κείμενο: «Ὅλα τὰ κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΙ, ΛΑΟΣ) θὰ συμμετάσχουν μὲ ἐκπροσώπους τους στὶς συζητήσεις, πὺ θὰ ἀκουστοῦν μέσω τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ θὰ ἀφοροῦν σὲ θέματα ἐκκλησιαστικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Σύμφωνα μὲ τὸν προγραμματισμό του Ρ/Σ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ πραγματοποιηθοῦν τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα δυὸ πρὸς τοῦτο ἐκπομπές. Ἡ πρώτη θὰ γίνῃ τὴν Τετάρτη 25 Φεβρουαρίου καὶ ἀπὸ τὶς 10 ἕως τὶς 11.30 τὸ πρωῒ.. Ἡ δευτέρα ραδιοφωνικὴ συζήτηση θὰ διεξαχθεῖ τὴν Παρασκευὴ 27 Φεβρουαρίου. Τὶς ἐκπομπές θὰ συντονίσει ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου, ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου».

Δὲν θὰ πάrouμε θέση, ἂν ἡ ἐνέργεια αὐτῇ, πὺ ἔγινε μὲ πρωτοβουλία τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ἡ ἐνδεδειγμένη καὶ ἡ προσήκουσα. Ἄν ἔπρεπε δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐμπλακεῖ στὴ δίνη τῶν, ἐν πολλοῖς, ἐξωπραγματικῶν κομματικῶν προεκλογικῶν ἀντιπαραθέσεων, κατὰ τὶς ὁποῖες, γιὰ λόγους καθαρὰ κομματικῆς τακτικῆς τὶς κρίσιμες αὐτὲς ἡμέρες τοῦ προεκλο-

γικοῦ ἀγῶνα, τὸ στοιχεῖο τῆς εἰλικρίνειας ἀμβλύνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γιὰ τοὺς ἴδιους αὐτοὺς λόγους τὸ στοιχεῖο τῶν φροῦδων ὑποσχέσεων, ἔντονα διευρύνεται καὶ διογκώνεται. Οἱ ἐνέργειες αὐτές, θὰ ἔλεγε κανεῖς, ὅτι ἔχουν πρόδηλο τὸν χαρὰκτῆρα τῆς κοσμικότητας καὶ δὲν γνωρίζουμε, ἂν μὲ τέτοιες τακτικὲς ἐκκοσμίκευσης ἐνισχύεται τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὠφελεῖται τὸ πλήρωμα. Ἴσως θὰ ἦταν προτιμότερο ἢ Ἐκκλησία νὰ σταθεῖ μακριὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς προεκλογικὲς ἀντιπαραθέσεις τῶν στελεχῶν τῶν κομμάτων, νὰ μὴν τὶς φέρει ἢ ἴδια στὸ δικό της χῶρο, ἀλλὰ νὰ προβάλλει μὲ τὸ δικό της σοβαρὸ καὶ ὑπεύθυνο τρόπο τὶς θέσεις της καὶ τοὺς προβληματισμοὺς τοῦ ποιμνίου, ἔξω ἀπὸ προεκλογικὲς ἀντιπαραθέσεις καὶ κομματικὲς τακτικὲς.

Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ἀποφύγουμε τὸ ἐρέθισμα καὶ νὰ μὴν ποῦμε ὅτι ἀναντίρρητα θὰ ἦταν πολὺ πιὸ ὠφέλιμη καί, θὰ ἔλεγε κανεῖς, ἐπιβεβλημένη, μιὰ ἄλλη συνέντευξη. Μιὰ συνέντευξη ἐξωκομματικὴ καὶ ἐξωεκλογικὴ, γιὰ τὴν ὁποία τὴν πρωτοβουλία θὰ εἶχε καὶ πάλι ἡ ἴδια ἢ Ἐκκλησία καὶ στὴν ὁποία ἡ ἡγεσία της ἢ οἱ ἐκπρόσωποι της θὰ ἔπρεπε νὰ πάρουν σαφὴ, ὑπεύθυνη καὶ εἰλικρινὴ θέση στὰ καίρια ἐρωτήματα, στὶς ἔντονες ἀγωνίες καὶ στοὺς σοβαροὺς προβληματισμοὺς, τὰ ὁποῖα θὰ κατέθετε τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα. Νὰ τοποθετηθεῖ εὐθέως καὶ ὑπεύθυνα σὲ ὅσα, κατὰ συνεχῆ ροή, ἀκούονται, λέγονται καὶ γράφονται γιὰ σοβαρὲς πλημμέλειες καὶ παραλείψεις, γιὰ βαρύτατα σφάλματα καὶ γιὰ ἀπαράδεκτες ἐκτροπὲς ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη. Γιὰ νὰ πληροφορηθεῖ ἐπιτέλους ὁ λαὸς ἀπειθείας καὶ ἀπὸ ὑπεύθυνα χεῖλη γιὰ ὅσα μολύνουν τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας χώρου καὶ τραυματίζουν τὸ κύρος τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Καί, ἂν πεισθεῖ, νὰ ἀναθεωρήσει τὶς ἀπόψεις του γιὰ ὅσα

τραγικά και θλιβερά γίνονται αντικείμενο προβολής από τα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης. Να ακούσουμε όλοι μας υπεύθυνα και με σοβαρά επιχειρήματα από την εκκλησιαστική μας ήγεσία τις εξηγήσεις και τις απαντήσεις για όλα εκείνα τα ζητήματα, για τα οποία ενώ προβάλλονται στον εκκλησιαστικό χώρο με έντονους χρωματισμούς, απαντήσεις δεν έχουμε και εξηγήσεις δε δίνονται, με αποτέλεσμα να τροφοδοτείται η άμφιβολία, να ενισχύονται οι αγωνίες και να πολλαπλασιάζονται οι προβληματισμοί. Σε ένα τέτοιο «ντιμπέιτ» ο εύσεβης λαός μας, μακριά και πέρα από τις κοσμικότητες των προεκλογικών κομματικών αντιπαραθέσεων, θα άξιωνε, θα απαιτούσε να ακούσει από την εκκλησιαστική του ήγεσία το σοβαρό, τον υπεύθυνο, τον ανεπιτήδευτο λόγο.

“Ας παραθέσουμε λοιπόν, έντελως ένδεικτικά και επιλεκτικά, όρισμένες από τις απορίες μας και τους προβληματισμούς μας, που είναι ο ίδιος απορίες και οι ίδιοι προβληματισμοί κάθε πιστού Χριστιανού.

ΓΙΑΤΙ η εκκλησιαστική διοίκηση δημιούργησε πρό τριάντα ετών και εξακολουθεί να συντηρεί μέχρι σήμερα με διάφορες μεθοδεύσεις και τεχνάσματα, το μεγαλύτερο και τραγικότερο ανοσιούρημα της νεότερης εκκλησιαστικής ιστορίας με τη βίαιη και αυθαίρετη και δίχως κατηγορία απομάκρυνση των δώδεκα Ἀρχιερέων, πάρα πᾶσα κανονική τάξη, με μοναδικό έρεισμα και αποκλειστική προστασία τις έπαίσχυντες Συντακτικές Πράξεις της δικτατορίας Ἰωαννίδη;

ΓΙΑΤΙ η εκκλησιαστική διοίκηση επέβαλε στους τρείς έναπομεινάντες Μητροπολίτες και διατηρεί μέχρι σήμερα, στην τραγική εξέλιξη του εκκλησιαστικού προβλήματος, τα γνωστά αντικανονικά και άνυπόστατα «επιτίμια ἀκοινωνησίας», τα

όποια οὐδείς ποτέ ἀναγνώρισε και για τα οποία ο ίδιος ο σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος, τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος, κατά την έπιβολή τους έμειοψήφησε, προδήλως από ύστεροβουλία, για να αποσπάσει τους φήφους εκείνων από τους Ἱεράρχες, πού τάχθηκαν με τους ἀδικημένους, και επί πλέον τα απέδωσε σε «σχέδιο έξυφανθέν υπό προσώπων κινουμένων υπόπτως στο εκκλησιαστικό παρασκήνιο»;

ΓΙΑΤΙ, όταν σε έπαρχιακή Μητρόπολη ξέσπασε μεγάλος θόρυβος κατά του οικείου Ἱεράρχη, πού δέν είναι ἄσχετος με τά παραπάνω, και ενώ οι δημοσιογράφοι, πού έφεραν στή δημοσιότητα τα γεγονότα, ἀθωώθηκαν όμόφωνα μετά και από ἀπαλλακτική είσαγγελική πρόταση και ενώ ο είσαγγελέας ἄσκησε παράλληλα ποινική δίωξη σε βάρος του Μητροπολίτη και προσώπων του ἄμεσου περιβάλλοντός του, για σοβαρά ποινικά ἀδικήματα, ή Σύνοδος έσπευσε, και μάλιστα μετά πρόταση του ίδιου του Ἀρχιεπισκόπου, να έκδηλώσει με απόφασή της (με μία μόνο μειοψηφία) την ήθική συμπαράσταση στο Μητροπολίτη για τή δικαστική του περιπέτεια!!, ενώ θα έπρεπε να εφαρμόσει τή διαδικασία, πού επιβάλλουν οι Ἱεροί Κανόνες και οι οικείοι εκκλησιαστικοί νόμοι;

ΓΙΑΤΙ, όταν ο έλέγκος τής δικαιοσύνης έπесе βαρύτατα για όλες εκείνες τις ἀθλιότητες του Ἱεροῦ Προσκυνήματος των Τεμπών, τις όποιες με θλίψη πολλή παρακολούθησαμε όλοι μας από τους δέκτες των τηλεοράσεων και για τις όποιες καταδικάσθηκαν σε όκτώ χρόνια κάθειρξη για κακουργηματικές πράξεις και δυο κληρικοί τής Μητρόπολης Λαρίσης, ή διοίκηση τής Ἐκκλησίας έσιώπησε και δέν διέταξε καμμιᾶ περαιτέρω έρευνα, για να διαγνωσθεῖ ο βαθμός ευθύνης και εκείνων, οι όποιοι επέλεξαν τους παραβάτες κληρικούς, από το μεγάλο αριθμό των κληρικών τής

Ἐκκλησία καί Θεσμοί

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἓνας θεσμός, πού διαχειρίζεται τή Χάρη τῶν Μυστηρίων. Εἶναι ἡ Ἰδία τό Μυστήριο. Οἰκοδόμημα, ἀλλά καί ταμεῖο, τῆς Χάριτος. Ἰδρυμα θεανθρώπινο, πού, ἐπειδή κινεῖται μέσα στόν κόσμο, εἶναι

Μητρόπολης αὐτῆς καί ἀνέθεσαν εἰδικά σ' αὐτούς τή διαχείριση τοῦ εὐαίσθητου αὐτοῦ Προσκυνήματος;

ΓΙΑΤΙ ἡ ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία, ἐνῶ τελευταία, μέ ἀφορμή τή διένεξη μέ τὸ Πατριαρχεῖο, κόπτεται γιὰ τήν ἐφαρμογή τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἀνώτατων Δικαστηρίων τῆς χώρας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος παραβλέπει πρόσφατη νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, πού ἐγγίζει καί τὸ δικό της χῶρο; Μεταφέρουμε αὐτοῦσιο ἀπόσπασμα ἀπὸ σχετικό δημοσίευμα τοῦ καθημερινοῦ τύπου: «Σύμφωνα μέ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου 2383/2003, μπορεῖ νὰ ληφθεῖ ὑπόψη ὡς ἀποδεικτικό μέσο κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, κατὰ τὴν ἐκδίκαση κακουρηγημάτων, τὸ περιεχόμενο μαγνητοφωνημένων ἢ μαγνητοσκοπημένων συνομιλιῶν πού ἔγιναν ἀπὸ τρίτο πρόσωπο μέ σκοπὸ τὴ διαφύλαξη δικαιολογημένου συμφέροντος, πού δὲν μπορούσε νὰ ἀποδειχθεῖ μέ ἄλλο τρόπο. Στὴν περίπτωση αὐτὴ τὸ τρίτο πρόσωπο πού κατέγραψε τὶς συνομιλίες ἀπαλλάσσεται». (Ἡ ἀπόφαση 26.1.2004 καί «Ἐλευθεροτυπία 26.1.2004).

ΓΙΑΤΙ ἀπρακτεῖ καί ἀντιπαρέρχεται, ὅσα βλέπουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας γιὰ ιδιόρρυθμες συμπεριφορὲς κληρικῶν, ἀκόμη δὲ καί μεγαλόσχημων, καί προσπαθεῖ

ἀνάγκη νὰ ἔχει, καί ἔχει, θεσμούς. Δηλαδή, καθιερωμένους στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων τρόπους, μέ τούς ὁποίους ὑπάρχει καί δρᾷ. Αὐτοὶ διανοίγουν ὁδούς γιὰ νὰ περάσει μέσα ἀπὸ τίς συμπληγάδες τοῦ κόσμου. Χωρὶς θεσμικὴ δόμηση ἡ Ἐκκλησία θὰ ἦταν μιὰ ἰδεατὴ σύλληψη, ὄντολογικὰ ἀσύμβατη πρὸς τὸν κόσμο, τὸν ὁποῖο θὰ ἀδυνατοῦσε νὰ προσλάβει καί νὰ σώσει. Οἱ θεσμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις, ἂν καί ἀφοροῦν κοσμικὲς Τῆς διαστάσεις, (ὀργάνωση, διοίκηση, νομικὴ ὑπόσταση, οἰκονομικὴ διαχείριση, κοινωνικὴ δραστηριότητα κτλ), δέν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Εἶναι κατ' οὐσίαν τῆς Ἰδίας ὑφῆς μέ

μέ διάφορες μεθοδεύσεις νὰ ἀποφύγει τὴν ἔρευνα, καταφεύγοντας στὴν προστασία τῶν διατάξεων τοῦ κοινοῦ-κοσμικοῦ δικαίου καί στὰ διατακτικὰ προσωρινῆς ἰσχύος δικαστικῶν ἀποφάσεων; Θὰ ἐπαναλάβουμε καί πάλι ἐδῶ κάτι, πού καί ἄλλες φορὲς ἔχουμε ἐπισημάνει. Ὁ κληρικὸς εἶναι πρῶτα κληρικὸς καί μετὰ πολίτης-ιδιώτης. Καί πρέπει πρῶτα νὰ ἀκολουθεῖ τὶς ἐπιταγὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, στοὺς ὁποίους μέ ἀπόλυτα ἐλεύθερη βούληση δῆλωσε πλήρῃ ὑποταγὴ καί μετὰ νὰ καταφεύγει στὴν προστασία τῶν διατάξεων τοῦ κοσμικοῦ δικαίου.

Ἀπὸ ἓνα τέτοιο «ντιμπείτ» (κατὰ ἀδόκιμη διατύπωση) θὰ περίμενε ὁ κάθε εὐλαβὴς Χριστιανὸς νὰ ἔχει τὶς ὑπεύθυνες ἀπαντήσεις στὶς παραπάνω ἀπορίες καί προβληματισμούς του. Καί αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνει ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας διοίκηση, ἀντὶ νὰ ἐμπλακεῖ (καί πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς) στὶς κοσμικὲς προεκλογικὲς ἀντιπαραθέσεις. Τὸ πρῶτο ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη καί τὴ δεοντολογία. Τὸ δεύτερο ὑπαγορεύεται καθαρὰ ἀπὸ νοοτροπία ἐκκοσμίκευσης, πού δυστυχῶς ὅλο καί περισσότερο ἔδαφος κερδίζει στὸν ἐκκλησιαστικὸ μας χῶρο.

Σχολιαστὴς

Αυτήν. Κινούνται στο χώρο του Μυστηρίου της θείας Οικονομίας. Η έξυπνηρέτηση του έργου του σαρκωθέντος Κυρίου για τη σωτηρία του κόσμου τούς δίνει νόημα και λόγο υπάρξεως. Δεν έχουν άλλους στόχους. Δεν υπηρετούν άλλους σκοπούς. Παρά ταύτα, για την πεπτωκυία νοοτροπία των ανθρώπων οι θεσμοί της Έκκλησίας, επειδή διέπουν τό κοσμικό της στάτους κβό, συνιστούν συχνά πέτρα σκανδάλου.

Πολλοί σχετικοποιούν τό μυστηριακό βάθος των θεσμών της Έκκλησίας και τό αντιπαρέρχονται, σά νά μήν υπάρχει. Βλέπουν τούς θεσμούς αὐτούς σάν ὅλα τά πράγματα τοῦ κόσμου, μέ τά μάτια τοῦ ἱστορικοῦ, καί ἀποτιμούν τήν πολιτιστική συμβολή της Έκκλησίας, θετικά ἢ ἀρνητικά, μέ γνώμονα τήν ἰδεολογική τους δέσμευση σχετικά μέ τή λεγόμενη «ἱστορική ἀλήθεια». Θεωροῦν τό Χριστιανισμό ὡς ἓνα ἀπό τούς κύριους παράγοντες πολιτισμοῦ, ὅπως καί τίς ἄλλες θρησκείες. Ἡ Έκκλησία, ὅμως, δέν εἶναι γιά νά μπαίνει σέ βιτρίνα ἐκθετήριου θρησκευτικο-πολιτιστικῶν ἐπιτευγμάτων. Σκοπό της ἔχει νά φανερώνει στόν κόσμο τό Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Ὅποιος σαρκώθηκε, ἔπαθε, πέθανε στό Σταυρό, ἀναστήθηκε «δὶ' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν». Ὅχι γιά νά δημιουργήσει «πολιτισμό».

Εἶναι ἀξιοπεριέργο ὅτι καί στελέχη της Έκκλησίας συμπλέουν μέ τούς πολλούς καί μιλοῦν μέ μεγαλύτερη ἀνυση γιά τήν πολιτιστική της συνεισφορά, παρά γιά τό μυστήριο τοῦ μηνύματός της. Παθιάζονται νά ἀναδείξουν τήν «ἱστορική ἀλήθεια» ὡς πρὸς τό τί προσφέρουν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ θεσμοὶ στόν πολιτισμό. Πολύ λιγότερο, ὅμως, ἀσχολοῦνται μέ τό πῶς θά ἀγγίξει τόν κόσμο τό Μυστήριο της Έκκλησίας. Ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, π.χ., θέλει τήν Έκκλησία Κωνσταντινουπόλεως «κέντρο διακονίας τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ» («Ἐλευθεροτυπία», 7-10-2003), πράγμα, πού ἀναλογικά μπορεῖ νά λεχθεῖ γιά κάθε τοπική Έκκλησία. Ὁ Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος καταφέρεται ἐναντίον ἐκείνων, πού

ἀποφεύγουν νά διακηρύξουν μέσα ἀπό τό κείμενο τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος ὅτι «οἱ βάσεις στὶς ὁποῖες στηρίχθηκε ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς εἶναι ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς, ὁ ρωμαϊκὸς καὶ ὁ χριστιανικὸς πολιτισμὸς» («Βραδυνή», 12-6-2003). Τέλος, τόν Καθηγητὴ Πανεπιστημίου Πρωτοπρεσβ. π. Γεώργιο Μεταλληνό φαίνεται νά ἀναπαύει «ἡ ἄλλη Εὐρώπη (διάφορη ἀπὸ ἐκείνη τῶν κυβερνῶντων)... πού γνωρίζει τὴ σημασία τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς θεμελίου καὶ πυλῶνος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ» (ἱστοσελ. orthodoxnet.gr). Αὐτά καλὰ καὶ ἅγια, ὅμως, παραμένει λυμφατικός, ἢ μᾶλλον ἀνύπαρκτος, ὁ προβληματισμὸς γιά τό ἂν ὑπῆρξαν ποτέ ὄντως χριστιανικοὶ οἱ εὐρωπαϊκοὶ θεσμοί. Γιά τό πόσο χριστιανικὸς εἶναι σήμερα ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, δυτικὸς ἢ ἀνατολικὸς.

Ἡ ἔννοια τοῦ Μυστηρίου ὡς πρὸς τούς θεσμούς της Έκκλησίας ἀναφέρεται ὄχι τόσο στήν ἐτερότητά τους ἀπὸ τούς κοσμικοὺς θεσμούς, ὅσο στοὺς ὑπερκόσμιους στόχους, ἀπὸ τούς ὁποῖους ἀπορρέουν καὶ τούς ὁποῖους υπηρετοῦν. Οἱ θεσμοὶ της Έκκλησίας δέν ἔρχονται σέ σύγκρουση παρά μέ ἐλάχιστους ἀπὸ τούς θεσμούς τοῦ κόσμου. Στὴν πραγματικότητα, καταφάσκουν σέ ὅ,τι ἡ θεία πνοή τοῦ «κατ' εἰκόνα» ἔχει ἐμπενδῶσει ὡς θεσμοὶ στὶς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων καὶ στὴ συνειδήσή τους, ὡς κοινὴ λογική, ὡς ἔμφυτη ἱκανότητα διακρίσεως Ἀρετῆς καὶ Κακίας, ὡς πολιτικὴ βούληση διώξεως τοῦ κακοῦ, τῆς ἀδικίας, τοῦ ψεύδους, ὡς ἔπαινο τοῦ καλοῦ, ὡς ἀπονομή δικαιοσύνης. Δέν ἀπορρίπτουν συλλήβδην τόν κόσμο μέ τίς ἀρχές καὶ τίς ἐξουσίες του. Δέν γκετοποιοῦν τήν Έκκλησία. Τὴν ἀφήνουν ἀνοιχτὴ καὶ διάφανη στὴν ἔρευνα τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων τῆς πολιτείας. Ἡ πρόσκληση τῆς Έκκλησίας πρὸς κάθε ἄτομο ἢ κοσμικὴ ἀρχὴ εἶναι ἀνοιχτή: «Ἐρχου καὶ ἴδε».

Υπάρχουν πρόσωπα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, πού ὁμνῶουν στό ὄνομα τῆς μυστηριακῆς ὑφῆς τῶν θεσμῶν της Έκκλησίας. Καὶ ὅμως, στὴν πράξη, τούς εὐτελίζουν ὑποκρινόμενοι ὅτι τάχα τούς προστατεύουν ἀπὸ κοσμικὲς

ἐπεμβάσεις. Πασχίζουν νά καταστήσουν τό χώρο τῆς Ἐκκλησίας ἄβατο στίς πολιτειακές ἀρχές, ἀπό σεβασμό τάχα στήν ιερότητά του, μέ τόν ψευδεπίγραφο χαρακτηρισμό του ὡς *sacra interna*, καί καλυμμένοι πίσω ἀπ' αὐτό, εἰσάγουν ἔκνομες καί ἐπαίσχυντες συμπεριφορές, μένοντες στό ἀπυρόβλητο. Γιά νά πετύχουν δέ αὐτό, ἐπεμβαίνουν μέ δολιότητα καί ἐκμαυλίζουν διωκτικές ἀρχές καί δικαστικές ἐξουσίες τῆς συντεταγμένης πολιτείας, πού κάνουν «στραβά μάτια» καί καλύπτουν σωρεία παρανομιῶν καί ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν. Προφανῶς, δέν πρόκειται γιά προστασία τοῦ ἱεροῦ χώρου, ἀλλά, ἀντίθετα, γιά εἰσβολή πλῆσιστίου τοῦ πεπτωκότος κόσμου στή χειρότερή του μορφή. Γιά βεβήλωση θεσμῶν, ἐκκλησιαστικῶν καί πολιτειακῶν. Γιά προσβολή καί αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ «κατ' εἰκόνα».

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι χώρος θερμῆς ὑποδοχῆς καί περιθάλψεως μετανοούντων ἁμαρτωλῶν, ὅπως εἴμαστε ὅλοι μας. Καμιὰ σκοπιμότητα, ὅμως, καμιὰ ποιμαντική οἰκονομία, καμιὰ προσχηματική δικαιολογία περί «σκανδαλισμοῦ τοῦ κόσμου» δέν μπορεῖ νά σταθεῖ ὡς αἰτία νά μετατραπεῖ μιὰ Ἐκκλησία σέ χρησφύγετο καί ὀρμητήριο ἀνόμων. Ὁ σκανδαλισμός τότε θά εἶναι ὀλοκληρωτικός, πού θά φτάνει μέχρι ἀκυρώσεως τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας. Δέν μπορεῖ ὁ Θεός νά στηρίζει ἐπ' ἄπειρον Ἐκκλησίες, πού ἔχουν φτάσει σ' αὐτό τό σημεῖο, ὅσο καί ἂν πρὸς καιρόν μακροθυμεῖ. Ἀλλωστε, τί χρειάζονται αὐτές οἱ Ἐκκλησίες;

Ἡ Γραφή σέ πολλά σημεῖα ἐκφράζει ἀποτροπιασμό γιά τέτοιες συμπεριφορές ἀνθρώπων τῆς ἱερῆς κοινότητας μέ ἔντονα χρώματα. Κατά τή Γραφή, οἱ ἄνθρωποι, πού πράττουν τό κακό στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας, ζητώντας κάλυψη ἀπό τούς θεσμούς Τῆς γιά νά ξεφύγουν ἀπό τήν ἀνθρώπινη κρίση καί δικαιοσύνη, δέν φοβοῦνται τό Θεό, «διότι εἶπον· οὐχ ὁρᾷ ὁ Κύριος, ἐγκατατέλειπε Κύριος τήν γῆν» (Ἰεζ. ἡ' 12). Ἡ κομπάζουν ὅτι ἔχουν τό Θεό μέ τό μέρος τους. Λένε: «οὐχί ὁ Κύριος ἐν ἡμῖν ἐστίν; οὐ μή ἐπέλθῃ ἐφ' ἡμᾶς κακά» (Μιχ. γ' 11).

Ὁ Θεός, ὅμως, διαμαρτύρεται: «μή σπῆλαιον ληστῶν ὁ οἶκος μου.; καί ἰδοὺ ἐγὼ ἐώρακα, λέγει Κύριος» (Ἰερεμ. ζ' 8-11). Ἀποδοκιμάζει δέ καί στηλιτεύει μέ ὀξύτητα τόν ἔνοχο: «Ταῦτα ἐποίησας, καί ἐσίγησα. Ὑπέλαβες ἀνομίαν, ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος (ἔκανες αὐτά, πού ἔκανες-τίς πονηρές καί αἰσχρές πράξεις-Ἐγώ, ὅμως, μακροθύμησα. Καί σοῦ πέρασε ἡ βλάσφημη καί βλακώδης ἰδέα ὅτι εἶμαι ὅμοιός σου)». Καί ἀπειλεῖ: «Ἐλέγξω σε καί παραστήσω κατά πρόσωπόν σου τάς ἁμαρτίας σου (θά σοῦ ζητήσω λόγο καί παρουσίᾳ σου θά φανερώσω τίς ἁμαρτίες σου σ' ὅλο τόν κόσμο καί θά σέ ἐξευτελίσω). Σύνετε δὴ ταῦτα, οἱ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ Θεοῦ, μήποτε ἀρπάσῃ καί οὐ μή ἦ ὁ ρυόμενος (βάλετέ το αὐτό καλά στό νοῦ σας, ὅσοι ξεχνᾶτε τό Θεό, μήπως σᾶς συλλάβει ἡ θεία δίκη καί δέν σᾶς γλιτώνει κανείς)» (Ψαλμ. μθ' 16-22). «Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος» (Ἐβρ. ι' 31).

Κανείς, οὔτε κληρικός, ὅποιασδήποτε βαθμίδας, οὔτε λαϊκός, δέν μπορεῖ νά εὐτελίζει τούς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐ. Χ. Οἰκονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο